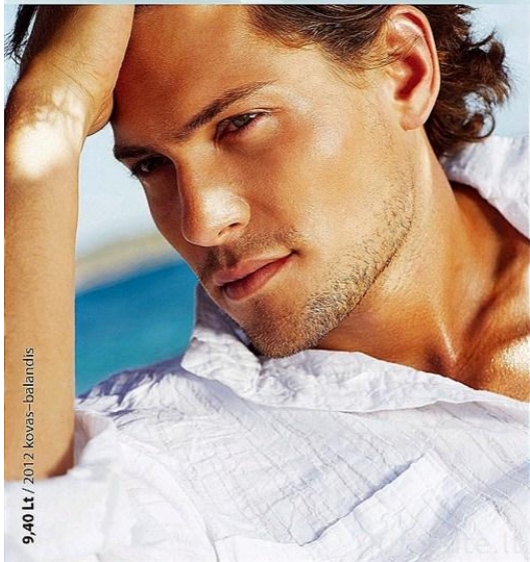

Svajonų
ROMANAI

Balzamas

FIONA McARTHUR
Dar vienas blogiukas?

9,40 Lt / 2012 kovas–balandis

Fiona McArthur

DAR VIENAS BLOGIUKAS?

Romanas

Versta iš Fiona McArthur,
Harry St Clair: Rogue or Doctor? 2011

© Fiona McArthur, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Eglė Bareikaitė,

vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-516-3

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Saulėlydis. Nuostabi Balio sala.

Haris Sent Kleras apžvelgė viešbučio baseiną ir susiraukė. Įprastinė ramybė išgaravo vien pagalvojus apie grįžimą į Australiją ir gydytojo darbą. Viską dar labiau pablogino pusvalandžiu anksčiau atėjęs pasakyti, kad nesutinka.

Baseino kėdės buvo nusėtos kokteilius siurbčiojančių turistų, laukiančių saulėlydžio, ir Haris stengėsi nesusidurti nė su vieno jų, ypač moterų, žvilgsniu, nes akimis ieškojo vyro, su kuriuo buvo susitaręs susitikti. Dabar ne laikas flirtui.

Bonė Makenzi matė, kaip jis atėjo. Visos moterys matė. Kai prisiartino prie baseino, damos lyg smalsūs vėžliai ištempė kaklus ir nužvelgė jo plačius pečius, Bonė net užvertė akis. Girdėjo, kaip šalia sėdinti Saša šnabždasi su Džasinta, ir vylėsi, kad jų žodžių negirdėti toje vietoje, kur jis stovi.

- Jį vadina saldainiuku. Nes jis gerai atrodo, meiliai kalba ir, lažinuosi iš savo naujojo juodo bikinio, yra puikus lovoje. Bet tikras širdžių ėdikas. Visoms moterims sako nenorįs įsipareigoti. - Džasinta svajingai atsiduso, o jos

draugė tęsė: – Jis neapsistojo viešbutyje. Jau klausiau padavėjos. Atėjo čia su kažkuo susitikti.

Bonei vyriškis neatrodė panašus į saldainiuką. Jis labiau priminė netoli Velso krantų stovintį nuošalų švyturį, kadaise matytą per televizorių.

Vienišas, apsuptas dantytų uolų, laukė neįveikiamas jokios audros, atsitvėręs nuo kitų skeptiško abejingumo siena, kol pagyvenusi moteris apeiginiu sarongu patapšnojo per ranką – tada vyras nusišypsojo. Ir viskas pasikeitė.

Jis kažkaip ypatingai pakreipė galvą ir šiltai pasveikino balietę moterį. Meilus ir nuoširdžiai žavingas atsakas paveikė net Bonę, ji gerokai nustebė, nes pardavusi savo sužadėtuvių žiedą pasižadėjo daugiau niekada nepasiduoti vyro kerams.

Gerai genai, būtų pasakiusi jos senelė. Bonė susigriebė mąstanti *geri džinsai* ir nukreipusi akis į šalį sučiaupė lūpas, stengdamasi sulaikyti šypsnį. Šios jaunos akušerės, su kuriomis atkeliavo iš Darvino, darė jai blogą įtaką.

Bonė vėl dirstelėjo beveik neabejodama, kad vyriškis negali jos matyti, nes šezlongą temdė

skėčio metamas šešėlis. Dabar jis šnekučiausi su vyru, purtė galvą žvelgdamas į nebejauną saulėje įdegusį turistą, kurį ji buvo mačiusi viešbutyje, bet Bonės akys buvo įsmeigtos į jaunesnįjį.

Štai – malonusis švyturys visas nušvito, nes vyras greta privertė jį nusišypsoti, paskui dar kartelį, kai ištiesė stiprią ranką ir paspaudė jam delną. Vadinasi, jis gali būti ir švelnus – pagaliau Bonė suprato, kodėl merginoms taip rūpėjo jį aptarinėti.

Dabar vyras atrodė nerūpestingas ir neįsitempęs, atsainiai, nesivaržydamas mėvėjo nukirptus padėvėtus mėlynus džinsus, ilgus įdegusios kojos liudijo apie pomėgį sportuoti, o tai padėjo išlikti tvirtam. Rodės, jam nepaprastai svarbu būti nesuvaržytam ir tai rodyti, daug geriau nei trypti kitų jausmus siekiant karjeros aukštumų, kaip darė kai kurie Bonės pažįstami.

Ji matė, kad bet kaip susagstytiems sportiniam marškiniam beviltiškai nesisekė paslėpti plačių pečių, o pro trumpas rankoves vis išlįsdavo liauni tvirti bicepsai. Paprastai ji nesizavėdavo liesais raumeningais vyrais, bet dabar tos gyslotos rankos viliojo ištvėrme ir tramdoma jėga. Bonė žvilgtelėjo į staiga pa-

šiuropusią savo odą, tada kilstelėjo veidą ieškodama kaltininko vėjelio.

Vylėsi, kad jį pajus...

Pasislinko gilyn po skėčiu, jei kartais dėl viso to būtų kaltas pernelyg ilgas sėdėjimas saulėkaitoje. Apsižvalgiusi pamatė, kad ji ne vienintelė moteris, slapčia dirščiojanti į jį. Laimei, ne vien ji išsikraustė iš proto, atrodė, šis vyras sujaudino kiekvieną būtybę, turinčią dvi X chromosomas.

Be abejonės, kai tarsi magnetas trauki moteris, tai turi būti tikrai sunkus išbandymas, bet Bonė nesiruošė prisidėti prie nelaimėlių draugijos.

Tokia mintis ją nuramino. Gerai. Bent jau atgavo sveiką protą, nors turėjo pripažinti, kad šio vyro asmenybė dvelkė kažkokia paslaptimi, intrigavo ir kėlė susidomėjimą jo praeitimi. Na, jos praeitis taip pat nestokojo įdomybių, ji buvo sukaupusi solidų neapdairių poelgių bagažą, todėl jis galėjo pasilaikyti savo našta sau, jai pakako ir savosios.

Bonė nukreipė akis į raudonus ir auksinius Balio saulėlydžio atspindžius, slystančius bangomis. Kai Saša vėl kumštelėjo ją alkūne ragindama pasigrožėti vyriškiu, Bonė papurtė

galvą ir sušnabždėjo:

- Manęs nedomina saldainiukai. Čia atėjau gėrėtis saulėlydžiu, o ne aptarinėti vyrų.

Saša užvertė akis.

- Kaip sau nori. Žiūrėk į tą gražų kamuolį danguje, o aš šiuo klausimu turiu savo nuomonę. - Ji pamerkė akį, o Bonė pakratė galvą ir tvirtai sučiaupė lūpas. Nieko kito neliko. Išdykusios jaunos akušerės jai kėlė juoką nuo tada, kai netikėtai sutiko jas per atostogas.

Draugai iš Darvino įkalbėjo ją pasiimti trumpų atostogų ir ši pertrauka turėjo tapti nauja pradžia, prieš imantis darbo Erso Uoloje, arba Uluru, Bonė priminė sau senovinį aborigenų šventos vietos pavadinimą. Tiesą sakant, nors lūpos dar buvo truputį sustingusios, ji sulig kiekviena diena vis dažniau šypsodavosi.

Paskutinė išsilydžiusių gaisų gija pradingo jūroje palydėta garsaus atodūσιο, nors, tiksliau sakant, kolektyvinį dėkingumo kupiną ūžesį sukėlė žiūrovai, kurie apsigrėžė ir aplenkdami gultus patraukė į savo kambarius, prieš atslenkant atogrąžų nakčiai.

- Na, kur trauksime vakarienės?

Merginos troško ką nors veikti ir Bonė panaršė savyje norėdama atrasti bent mažumėlę

entuziazmo. Ne. Nė lašo.

Praėjusį vakarą ji tyliai nuplaukė į gilųjį baseino galą, stengdamasi nuo jų pasislėpti, nes pirmąsias tris dienas praleido prisilipdžiusi dirbtinę šypseną. O dabar troško tiesiog pasinerti į Balio įspūdžių sukeltą ramybę, kuri, turėjo pripažinti, staiga prasiskverbė į jos sielą.

- Aš turbūt susirangysiu kuriame nors iš fotelių ir stebėsiu blėstančias spalvas. Paskui gal pavakarieniausiu savo kambaryje.

- Gerai. - Merginos stryktelėjo. Gamta savo spektaklį baigė, jaunimui reikėjo pramogų. - Gal vėliau susitiksime klube. - Jos nusišypsojo, pamojavo ir išskuodė lyg bijodamos pražioti svarbiausią gyvenimo progą.

Haris Sent Kleras matė, kaip išplasnojo dvi menkai apsirengusios nimfos, bet jo žvilgsnį patraukė fotelyje ramiai besiilsinti moteris. Pastebėjo ją dar šnekučiuodamasis su Bobu. Leido sau prasiblaškyti, kol Bobas stengėsi jį perkalbėti, nors šią moterį nebuvo sunku pastebėti. Ir štai - jis toliau stoviniuoja, nors seniai galėjo išeiti.

Haris delėsė, pats nemėgo būti trukdomas, kai užsigeisdavo pabūti vienas, todėl labai gerai matė ženklus, perspėjančius: *palik mane*

ramybėje, jie sklandė virš tos moters tarsi Babilio aitvarai, kuriuos, palaimingai gaudančius vėją, galėjai išvysti bet kurią popietę.

Tačiau moteris sudomino Harij, beprotiškai patraukė, kai krestelėjusi plaukus ir įtempusi pirštus pastatė taurę, – ūmai jis suprato nebe-norįs vakarieniauti vienumoje.

Trumputis nekaltas pašnekesys apie orą su intriguojančia smulkute saulės mylėtoja išvaidytų demonus, kurie neapleido po dalykinio pokalbio. Be to, jau išgėrė alaus, iki rytojaus neketino sėsti prie vairo ir grįžti į Ubudą.

Ji buvo visai nepanaši į tas, su kuriomis jis paprastai flirtuodavo. Labiau priminė moteris, tinkamas pasikalbėti. Kaip jo namų šeimininkės sesuo, su kuria ką tik matėsi, ar kokia kita laimingai ištekėjusi ir vaikų turinti moteris, būtent todėl ir nesidominti trumpais meilės nuotykiams. Tačiau su šia jauna moterimi jis jautė galįs rasti ką nors bendra, o tai jau savaime atrodė keista. Bendrumo paieškų Hario planuose nebuvo... bent jau pastaruosius dvejus metus.

Romi. Štai kokia ji atrodė, bet gal romi, nes liūdna? O gal tiesiog prabudo jo savimeilė, nes ta moteris net nedirstelėjo jo pusėn ir aiškiai nejautė tokių virpulių kaip jis.

Haris liovėsi priešintis ir patraukė prie skėčio.

- Spėlioju, ar jos paliks jus vieną, - tarė jis, kaip pokalbio įžanga, tie žodžiai nuskambėjo gana nevykusiai, bet iš arti moteris atrodė dar gražesnė. Jis buvo teisus. Jos akių gelmėse telkėsi tamsa, o gal apmaudo kupini prisiminimai, verčiantys jį paklausti: *kodėl?* Turbūt dėl to ir jautėsi jai artimas.

Moteris vilkėjo neįmantrią šilkinę suknelę, kuri atrodė neįtikėtina žavingai, bet, priešingai kitiems poilsiautojams, be skrupulų demonstruojantiems savo kūną, atrodė, lyg tam jai stigtų pasitikėjimo.

Gaila.

Mintis pasišnekučiuoti tapo dar patrauklesnė. Jei tik įstengs ją įtikinti, nes atrodė, kad iš visų žmonių pasaulyje su juo ji mažiausiai troško kalbėtis, o to paprastai pakakdavo jam atbaidyti, jei nebūdavo perdėm susidomėjęs.

Moteris neskubėdama kilstelėjo tvirtą mažutį smakrą, juokingai pakreipė galvą ir pažvelgė jam į veidą.

- Tiesą pasakius, jos - mano draugės.

- Atsiprašau. Nenorėjau pasirodyti nemandagus.

Bonė susidūrė su dilema. Staiga širdis ėmė smarkiai tvaksėti, be to, vyriškis stovėjo taip arti, kad neparausti buvo sunku. Jos švyturys apdovanojo ją penkių žvaigždučių verta šypseną, ir dar už dyką. Akinamai blykstelėjo šviesa. Tada prasiskverbė jo žodžiai. Ir net atsiprašymas. To Bonė iš vyrų nebuvo pratusi sulaukti. Gražiai pasielgė, toptelėjo jai, bet geriau jau būtų neatsiprašęs, nes jai nereikėjo daugiau priežasčių juo žavėtis.

- Aš jų nesmerkiu, - pridūrė Haris. - Prisime nu, koks buvau jaunas.

Iš pažiūros jis toli gražu neatrodė senas, tačiau nuostabių akių gelmėse slypėjo vertinga patirtis, greičiausiai ne vien maloni. Retkarčiais Bonė taip pat jausdavosi ne pagal metus sena, tačiau gerai nepažinojo šio vyro ir neketino jam pritarti.

- Vargšelis. - Iš tikrųjų tai jis nebuvo panašus į vargšą - jokia šio žodžio prasme. Bonė susimąstė, kas turėjo nutikti, kad privertė šį vyrą pajusti bėgančius metus, bet greičiausiai tai tik viena iš jo gudrybių stengiantis užmegzti pažintį. Jam galėjo būti tarp trisdešimties ir trisdešimt penkerių, vadinasi, mažiausiai penkeriais metais vyresnis už ją.

Iš arti vyriškis atrodė dar įspūdingesnis, iš tų,

kurie sukelia maudulį pilve ir atima žadą, nors Bonei ir nepatiko tai pripažinti. Laimei, dabar ji galėjo pasikliauti mėnesių mėnesius lavintu gebėjimu ir atrodyti nepasiekiamą.

- Ar aš jus pažįstu?

Platesnė šypsena ir žvilgsnis, kuriuo jis žvelgė į ją, bylojo, kad jam patinka, kuria linkme pakrypo pokalbis. Bonė nekreipė dėmesio į silpną jaudulį, apėmusį ją nuo tokios minties.

- Nežinau. Pažįstate? - Jis ištiesė įdegusią ranką ir Bonė pažvelgė į ją. - Haris Sent Kle-
ras, - išgirdo ji sakant.

Kokios gražios rankos. Ilgi pirštai, tiesiai nukirpti nagai, švelnūs plaukeliai ant plaštakų viršaus... ir vestuvinis žiedas. Bonė anksčiau jo nepastebėjo ir nežinojo, kodėl liko priblokšta. Gal dėl to, kad tai, kaip Haris jai šypsojosi, visai nebuvo susiję su ištikimybe. Keista, ir kaip žmonės sugeba šitaip elgtis.

Bonė išsirangė iš fotelio ir atsistojo šalia. Ji buvo aukšta, tačiau vyras drūčiai aukštesnis, o tai tik dar smarkiau ją suerzino. Ji neįstengė nusišvepti paniekos savo akyse, taip nutinka tada, kai tikiesi losjono po skutimosi aromato, o užuodi žiurkę.

Bonė išrietė antakius, paskui kilstelėjo smak-

ra.

- Aš jūsų nepažįstu. - Ji pakratė galvą. - Bet gal pažįstu jūsų žmoną?

Haris nuleido ranką, kitos delnu uždengė žiedą, kad nebadytų akių.

- Abejoju. Jau daugiau nei dveji metai, kai jos nebėra.

Bonė užsimerkė. Jis - našlys? Po galais.

- Užjaučiu. - Tačiau buvo per vėlu. Padarė skubotą išvadą, kad jis lygiai toks pat kaip Džeremis, ištvirkėlis gydytojas su haremu pašonėje ir pinigais iš jųdviejų bendros sąskaitos, kurią pasistengė ištuštinti.

Neištikimybė sugražino prisiminimus, kuriuos manė nugrūdusi į giliausią sąmonės kertelę kaip daiktus į lagaminą skrisdama į Denpasarą. Bet tai - ne dingstis apkaltinti šį vyriškį.

Bonė jautė, kaip prie šono lengvai trukčioja jos pirštai, tarsi viliantis, kad Haris vėl išties ranką ir suteiks dar vieną progą. Tačiau ji pati rankos neties. Jos gynybinės užkardos patikimos. Tai gerai.

- Atsiprašau. Man reikia eiti.

Haris tam nebuvo pasiruošęs. Nesitikėjo, nes jam retai taip nutikdavo. Tiesą sakant, neprišiminė, kada paskutinį kartą buvo taip sklan-

džiai pavarytas....